

Stilaan ouder worden

In een column over stilte denk ik in de eerste plaats aan beschrijvingen van stilte die een helende ervaring zijn: de stilte in jezelf vinden.

Maar wat te denken van de stilte van een (ouder) echtpaar. Deze zomer logeerde ik bij een ouder echtpaar waar de stilte was ingevallen. Ze waren waarschijnlijk al 50 jaar bij elkaar. De vrouw, in haar jonge jaren levendig, intelligent en sprankelend, maakte in eerste instantie een afgevlakte indruk.

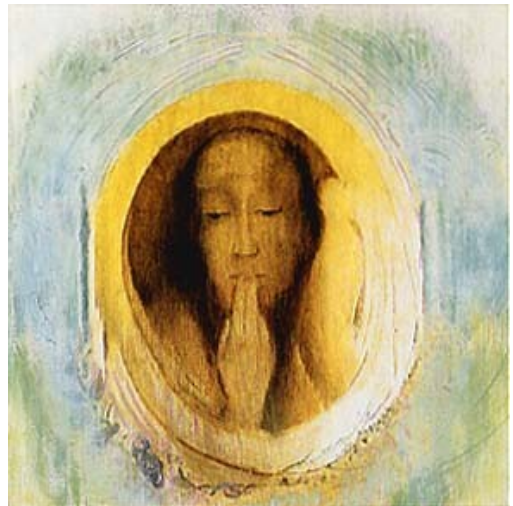
De man die zijn hele maatschappelijke leven 'een grote vis in een kleine vijver' is geweest loopt er verslagen bij. De conversatie is nihil - wat dagelijkse dingen.

Nu kan de stilte een rust en intimiteit uitstralen waardoor de bezoeker zich opgenomen voelt in een andere wereld waar kleine gebaren de dienst uitmaken en grote woorden overbodig zijn.

Maar hier heeft de stilte iets beklemmends. Je voelt dat de man zich heeft teruggetrokken in zichzelf en zich voedt met tele-visie in plaats van innerlijke visie te ontwikkelen.

Zijn vrouw die aanvankelijk een wat verwarde indruk maakt blijkt later bij een 'toevallige' ontmoeting opeens heel helder te zijn over de hele situatie. Zij beaamt de indruk dat de man zich heeft teruggetrokken. Zij vertelt dat ze een paar keer in haar leven heeft overwogen om te gaan scheiden maar dat ze toentertijd met 4 opgroeiende jongens daar geen mogelijkheid toe zag.

Ze onderkent de noodzaak van innerlijke healing bij zichzelf maar ook voor haar man, die daarover niet wil of kan praten. Stilte is geworden tot een status quo, een toestand waarin je je hebt geschikt, die niet inspireert of uitdaagt maar terneer drukt en beklemt.

De opgave in ieders leven is om stilte te laten spreken, stilte te laten zijn als ruimte om in te ademen, om te (be) leven, om te voelen jezelf en elkaar. De spiegel is voorgehouden. Op afstand sturen we liefde maar de les is om zelf in levende stilte ouder te worden.